

FITXA PER A TREBALLAR **PIZZA A LA "BASURINI"**

Amb aquesta activitat treballem

Malbaratament d'aliments.

Repercussions dels nostres actes.

Cooperació i ciutadania.

ODS: **2** i **12** Ambdós molt influïts i relacionats amb el malbaratament d'aliments.

[Coneix els ODS.](#)

Durará

Una sessió.

Necessitarem

Conte o Vídeo *Pizza a la "basurini"*.

Cicles 1, 2, 3

Consideracions prèvies

Els autèntics Superherois han de tenir una sèrie de capacitats que els permetin estar pendents de les persones i resoldre els problemes que se'ls plantegin. Han d'aprendre a observar, analitzar circumstàncies, informació, història, ...

Poden posar en pràctica aquestes capacitats analitzant la informació que apareix en la història i sempre, ajudar altres persones a sensibilitzar-se amb el que han après d'ella.

Hi ha diversos ensenyaments importants que sorgeixen d'aquest conte:

- Ser conscients de les ocasions en les quals, en la nostra vida quotidiana, estem malbaratant menjar.
- Prendre consciència que, en un món global, tots els comportaments són importants.
- Sentir que és important ajudar altres persones a sensibilitzar-se.

Desenvolupament

Llegir el conte o visionar el vídeo.

Prova d'atenció (opcional, depenent de l'edat de la classe)

En finalitzar la lectura, i depenent de l'edat de la classe podem iniciar una ronda de preguntes per tal d'assegurar-nos que han comprès el contingut de la lectura.

Hauran de respondre si les següents afirmacions són Veritables o Falses:

- Se celebra l'aniversari d'en Pepo.
- En el súper, hi havia escassetat de menjar.
- En Pepo va veure en el súper com es tirava molt de menjar.
- En el convit va sobrar pizza i se la van emportar a casa.
- En el col·legi, van descobrir que mai es tirava el menjar del menjador.
- Van decidir callar i no contar a ningú el que havien descobert.
- El Supermalvat responsable és el Capità Malbaratament.
- Un autèntic Superheroi mobilitza a tothom contra la injustícia.

Cal reflexionar

Reflexionar sobre el contingut del conte, a partir de preguntes com aquestes:

- Quins són els casos de desaprofitament d'aliments que apareixen en la història? Coneixeu exemples similars?
- Tenint en compte que, cada vegada que tirem menjar a les escombraries, demanem més del que podem menjar, juguem amb els aliments, etc., estem col·laborant amb el Capità Malbaratament...
- Éreu conscients que, moltes vegades, som els qui l'ajudem a aconseguir els seus objectius? Penseu-ho individualment per tal de ser-ne conscients, i els qui ho vulguin compartir en veu alta, que ho facin.
 - Quines accions se'ns ocorren que podem realitzar per tal d'evitar col·laborar amb el Capità Malbaratament?
 - Quina és la resposta d'en Pepo i dels seus amics i amigues, davant el descobriment d'aquesta situació?
 - Ens sembla una bona estratègia sensibilitzar a altres persones sobre aquestes coses? Ho heu fet alguna vegada?
 - Què se'ns ocorre que podem fer per tal de donar a conèixer aquest tema?
- Comenteu els ensenyaments d'aquest conte que us hagin cridat més l'atenció.

PIZZA A LA "BASURINI"

Avui ha estat un dia increïble. Els de l'E.S.I. (Equip de Superherois Investigadors) hem sortit a la tele. Bé, realment nosaltres no, el nostre vídeo.

Ahhh! Què voleu saber el que ha ocorregut? Us ho explicaré:

Realment tot va començar fa unes setmanes, el cap de setmana que celebràvem l'aniversari de na Irene. Aquella tarda ho vàrem passar genial. Primer vam fer una gimcana pel barri, amb pistes i unes proves súper divertides, i a l'hora de sopar un concurs de pizzes!, No hi ha res que m'agradi més que un tros de pizza! Bé sí, hi ha una altra cosa...dos trossos de pizza!

Però abans d'això, al matí, acompanyàrem al pare de na Irene a comprar tot el que es necessitava. Quina llista de coses! Per a trigar menys, ens repartírem les tasques i a mi em va tocar anar a buscar iogurts per a les postres.

Quan vaig arribar a aquella zona gairebé em moro de fred!

M'havien deixat triar els sabors i ho tenia clar: xocolata i plàtan. Però quan vaig començar a buscar no podia creure-m'ho!: hi havia iogurts de milers de sabors, de fruites, amb trossos, sense trossos, amb sucre, sense sucre, amb nata, 0% sense greix, light, natural ... Què serà un iogurt natural? És que la resta no ho són?

Em semblava una passada poder triar entre tants tipus de postres. Al final, vaig agafar un munt de sabors diferents, total..., podent triar...

Després vaig anar a la xarcuteria a reunir-me amb els altres per tal de triar els ingredients de les pizzes.

Ufff no podia creure-ho! una altra vegada el mateix malson! Un munt de tipus de pernil de york, d'embotits, de mortadella, no sé quantes classes de formatges... No sabíem què triar, podíem fer moltes pizzes diferents!

Mentre veia totes aquestes prestatgeries plenes i replenes de menjar vaig recordar que en el "col·le" no deixen de repetir-nos que hi ha milions de persones que passen fam en el món. És impossible! Aquí hi ha menjar per a tota la Humanitat!

Com que estava pensant en tot això, en arribar a l'aparcament, em vaig adonar que m'havia oblidat una de les bosses!

—Però quin cap tens, Pepo —em van dir—, vés, corre a buscar-la, mentre traïem el cotxe i t'esperem a la sortida.

Encara sort que la bossa seguia a la caixa!, però en intentar sortir em vaig perdre i vaig acabar en una zona on hi havia uns contenidors d'escombraries molt grans. Dos empleats amb barrets de plàstic i guants, estaven omplint-los amb paquets que treien d'un carro. Estaven tirant menjar? Això em semblava, així que em vaig acostar a ells:

— Hola, què esteu fent?

—Hola noi! Estem tirant els aliments ja caducats, i els que no es poden vendre perquè s'han fet lletjos. Veus? Aquests tomàquets, per exemple, ja estan tous.

—Que estan tous? Doncs jo els veig perfectes.

—Nosaltres també, però són ordres i cal complir-les.

Em vaig quedar gelat. En aquest moment, un crit des del cotxe va fer que hagués de marxar de seguida, sense poder donar més voltes a l'assumpte.

El sopar va ser genial, les pizzes estaven delicioses, però no vam poder acabar-nos-les totes. Hi havia massa menjar! I calia deixar lloc per a les postres i el pastís.

Jo pensava que, en acabar el convit, les repartiríem i podria sopar-ne l'endemà. Què bé! Si fos per mi, menjaria pizza tots els dies!

Però mentre ajudàvem a recollir la taula, en entrar a la cuina, em vaig trobar amb una escena horrible, gairebé em cauen els plats que portava a les mans! Un oncle de na Irene estava tirant a les escombraries la pizza que havia sobrat!

—Per què has fet això? —li vaig preguntar sorprès.

—Una vegada que es queda freda ja no hi ha qui se la mengi. A això demà ja no se li poden clavar les dents.

Commmmmmmmm! El meu menjar favorit, tots els ingredients que havíem anat a comprar al súper, tot el nostre esforç, tot el temps que ens havia costat preparar-la i totes les meves il·lusions de poder gaudir-ne l'endemà tirades a les escombraries!

Llavors vaig recordar allò del matí: estàvem davant un cas molt greu d'actuació del Capità Malbaratament. Era clar que davant els Supermalvats no s'ha de baixar mai la guàrdia. Com havia aconseguit el Capità Malbaratament colar-se a casa de na Irene?

Aquest no era el moment de dir-li res a ningú per no espatllar la festa a la meva amiga, però en arribar a casa vaig posar la informació en ordre i vaig preparar-ho tot per fer una reunió urgent el dilluns a classe.

—Què passa Pepo? Per què has convocat l'equip E.S.I.? —va dir na Irene

—El dissabte, durant el convit del teu aniversari, vaig trobar evidències de l'actuació d'un dels Supermalvats; ni més ni menys que del Capità Malbaratament.

Vaig col·locar la meva pissarra sobre el banc i vaig recordar qui era i com actuava: el seu objectiu és que milions de persones no mengin cada dia, i ho aconsegueix fent que grans quantitats de menjar acabin a les escombraries. A continuació, els vaig contar els dos episodis de desapropietament que vaig veure aquell dia.

—Però això és horrible! —va dir en Lucas—, Què podem fer?

—Hem de buscar més proves de la seva actuació. Controlarem tots els llocs del barri on pot actuar; els he localitzat i he distribuït els llocs d'observació per a les tardes:

Irene, tu estaràs en el bar d'en Paco.

Lucas, tu vigilaràs l'hamburgueseria.

I jo tornaré al supermercat.

Ara començarem per vigilar junts el menjador del "col·le".

Necessitarem els nostres "walkies" amb piles i molta paciència perquè no serà fàcil d'enxampar-lo "in fraganti".

En el menjador, la cosa va ser impressionant. "Això no m'agrada" o "no puc més" eren les frases que més es repetien a l'hora de menjar. Mai havíem

estat conscients de la quantitat de menjar que es tirava. Allí el Capità Malbaratament era el Rei!

A la tarda, ens dirigírem cadascun als nostres llocs i esperàrem impacients i molt atents a veure què ocorria.

La primera que va comunicar alarmada el que veia va ser na Irene: en el bar d'en Paco la gent no parava de deixar menjar en els plats, que els cambrers tiraven a les escombraries cada vegada que recollien les taules, a vegades fins i tot entrepans gairebé sencers!

—Aquí l'agent P de Pepo: Dos empleats acaben d'omplir un cubell d'escombraries sencer amb menjar! Hi ha de tot: fruita, carn, iogurts... fins i tot llagostins! Amb el que li agraden a la meva àvia, que sempre els posa en els menjars especials! El mateix que vaig veure l'altre dia. El propi Capità Malbaratament dirigint un supermercat!

—Us parla l'agent L de Lucas; Això és més greu del que pensàvem. A l'hamburgueseria ocorre el mateix. Crec que, a l'hora de demanar, ningú se'n recorda de tot el que omplen aquests menús.

—D'acord, parla P de Pepo. Ens veiem d'aquí a deu minuts en el punt de trobada. Canvi i fora.

La veritat, és que les nostres cares de pànic ho deien tot. No teníem ni idea de com enfrontar-nos a aquella situació. El Capità Malbaratament estava actuant a plaer en el barri i això podia tenir conseqüències molt greus.

—Se m'ocorre una cosa que pot ajudar-nos a acabar amb ell —va dir na Irene—. Els autèntics Superherois tenim la vista entrenada per a descobrir les injustícies, però moltes persones no en són conscients de que les tenim aquí. Podem gravar el que està passant i dir-li-ho a la meva cosina Inés. Ella està fent pràctiques a la tele del barri i ens pot ajudar a difondre-ho. Així tothom s'assabentarà de com i on està actuant el Capità Malbaratament.

A tots ens va semblar una gran idea. Durant uns dies ens dedicàrem a gravar tot el menjar que es malgastava en el menjador, en el bar, en el supermercat i a les nostres cases, i lliuràrem el nostre vídeo a na Inés. Ella va contar per la tele com havia sorgit la idea de fer-ho i va parlar de l'E.S.I., però clar, sense revelar qui érem, ja sabeu que els autèntics Superherois no han de presumir del que aconsegueixen davant dels altres. Quan es van assabentar que havien estat uns nens els que havien desemmascarat al Capità Malbaratament tothom es va sorprendre. El Capità Malbaratament havia actuat davant dels nassos de tots, a pesar que són ells els que van al supermercat i al bar d'en Paco, cap adult se n'havia adonat. Descobrírem que el primer pas a l'hora de lluitar per alguna cosa, és fer-ho visible i això és el que vàrem aconseguir amb el nostre vídeo.

Els autèntics Superherois no tenim força atòmica, però sí força per a mobilitzar als altres contra les injustícies i, gràcies al nostre vídeo, moltes persones del barri es van adonar de la quantitat d'aliments que malgastem, mentre que milions de persones no tenen res per a menjar cada dia.

Els Supermalvats són poderosos i ja sabeu que estan sempre buscant còmplices que els ajudin a aconseguir els seus objectius. Recordeu, futurs Superherois, que cada vegada que tireu menjar a les escombraries, estareu col·laborant amb el Capità Malbaratament.

Capità Malbaratament